

FOLKRÖRELSEARKIVET
FÖR UPPSALA LÄN

2000 -10- 17

100L

UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN

Inför hösten 2000

Medlemmarna hälsas välkomna till en ny termin med UIHF. Först en tillbakablick. Sommarens idrottsliga händelse i Uppland är ett mycket lyckat friidrotts-SM på Studenternas Idrottsplats i Uppsala med uppländska framgångar särskilt för flickorna, där Andrea Geurtsen för andra gången tog SM på 400 m. Vädret var också fint och publiken talrik. UIHF vill följa upp intresset för fri idrott med ett idrottscafé med fri idrott som ämne. (Se inbjudan på sista sidan.)

Annat som hänt sen sist är ESK:s uppflyttning till "superettan" i fotboll och Fyrisfjäders SM-guld och andraplacering i Europacupen i badminton.

Under sommaren har Sveriges Skogsflickor för första gången ordnat sitt "Allting" i Uppland. Det välbesökta och välordnade tinget ägde rum i Norrtälje med Upplands Skogsflickor som värdar. Birgitta Pettersson, Häverödal, är "penninghuldra" i riksorganisationen. I upplandsföreningen är Cajé Jacobsson "talhuldra" och Gunilla Mäkinen "skrivare". På tinget hade Inga Löwdin uppdraget att berätta om skogsflicksorganisationens födelse 1945. (Se artikel sid 3.)

Så har vi haft vår traditionella kulturella sommarutflykt, som i år gick till Östervåla i Västuppland. Där besökte vi Hembygdsgården och Möbelmuseet och avslutningsvis Aspnäs gårdskyrka. Det idrottsliga inslaget ägde rum i solskenet utomhus på Hembygdsgården, där Sture Jönsson berättade om idrottens utveckling i den del av landskapet Uppland som nu hör till Västmanlands län.

Han berörde också den känsliga frågan om ändrad länstillhörighet för Heby kommun. Det är en mycket gammal fråga som har vandrat fram och tillbaka mellan myndigheter och idrottens organ. Inga minns den från sin tid i RF:s styrelse redan på 60-talet. Sture ställde sig försiktigtvis neutral i frågan.

Tyvärr var deltagandet i den annars så lyckade utflykten alldeles för litet, men valet av dag var kanske inte så bra.

Vi har inte velat ge upp tanken på en utflykt om året, där vi träffas under lediga former. Synpunkter önskas!

Gästrikeidrottens historiska förening har under sommaren fyllt 10 år och uppvaktats med besök av Birger Lindell med diplom.

Vår före detta mångåriga sekretäre Per Jancke har uppvaktats med diplom på sin 80-årsdag.

100-åriga EAI har också uppvaktats med UIHF:s diplom.

Lena Lindqvist och Nils Wahlberg har representerat vår förening på den idrottshistoriska konferensen i Östersund. (Se artikel sid 3.)

Nils har också haft framgångar som aktiv tävlande i precisionsorientering.

Vår krönikör, simsportens Arne Pettersson, har under sommaren fyllt 80 år. "Minnena" gratulerar hjärtligt och önskar god fortsättning.

Vi hälsar Sture och Karin Jönsson, Buckarby, 740 45 Tärnsjö,
Gunnar Bolling, Tunagatan 34, 753 37 Uppsala,
Alf Sjökvist, Krubbvägen 4, 740 30 Björklinge,
Lena Lindqvist, Kamomillgatan 7, 754 47 Uppsala samt
Valö IK, c/o K. Jansson, Rasbo Årsta, 755 96 Uppsala
välkomna som nya medlemmar i föreningen.

Styrelsen

NU ÄR DET MYCKET LÄTT ATT MEDVERKA I MEDLEMSBLADET
"UPPLÄNDSKA IDROTTSMINNEN"!

Det beror på att jag nu har en bra skanner, varför artiklarna bara behöver skrivas ut på papper med laser- eller bläckstråleskrivare och skickas till mig (eller till Inga).
PC-disketter mottas dock fortfarande.

Kan Du skicka artiklar med e-post så är jag extra tacksam!

Du som skriver för hand eller på skrivmaskin ombeds lämna ditt bidrag i god tid så att jag – eller någon annan – kan hinna renskriva det. Är du osäker – hör av dig!

Kom ihåg – handskrivna manus är lika välkomna som "tryckfärdiga".

Redaktionen behöver bilder, artiklar och uppslag.
Kontakta Inga eller mig om du har material/idéer.

Utan bidrag – inget medlemsblad!

*Jan Andersson
Wallhof
740 22 Bälinge*

*tel 018-358167
070-5419703
e-post wallhofs@wineasy.se*

Rapport från idrottshistorisk konferens i Östersund

Helgen 9-10 september arrangerade Jämtlands läns idrottshistoriska förening den 9:e idrottshistoriska konferensen. Samling och välkomstanförande ägde rum på Jamtli där Gunnar Hagelin, ordförande i värdföreningen, kunde vända sig till ett 75-tal representanter från olika idrottshistoriska föreningar och sällskap.

Efter ett intressant föredrag av landsantikvarie Sten Rentzog och ett bildspel om Jämtland-Härjedalens historia, var det så dags för kommunen Östersund att bjuda på lunch i restaurangen Hov på Jamtli. Där fick vi, utöver en mycket god lunch, även höra om Östersunds planer på att söka OS Vinterspel 2008 och/eller 2012. Kanske en samordning med Trondheim/Lillehammer är på gång?

På eftermiddagen höll doktorand Johan R Norberg ett mycket intressant föredrag om "Aktuell idrottshistorisk forskning". Föret har varit trögt, historiker av facket har rynkat litet på näsan åt forskning inom olika idrottsgrenars historia och utveckling, men nu tycks ämnet vara godkänt och accepterat bland de flesta. Uppslag till nya forskningsområden efterlystes.

Därefter följde ett mycket uppskattat föredrag av Alf Nygaard om Vålådalen, Gösta Olanders plantskola för elitidrottare på 40- och 50-talen. Gösta Olander var ju, förutom en duktig tränare, en fotograf och filmare av rang. Några av hans finaste alster fick vi ta del av.

Efter eftermiddagskaffet höll professor Gert Z. Nordström från Media- och Kommunikationsvetenskap i Jönköping ett intressant föredrag om "Idrotten i konsten eller konsten i idrotten" och Karl Örsan informerade om planerna för en samordnad organisation för Sveriges Riksidrottsmuseum och Sveriges Idrottshistoriska Förening.

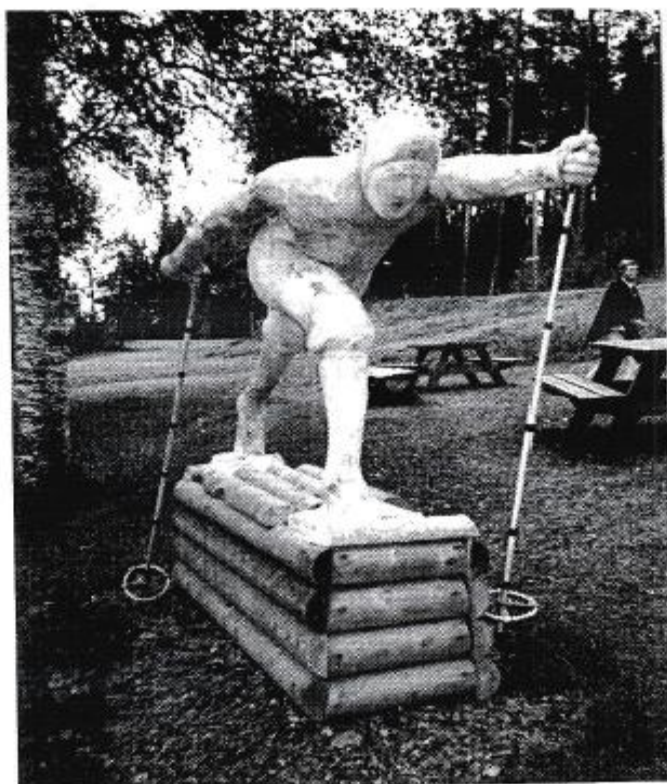
Före kamratmåltiden på I 5:s officersmäss kl 20.00 hann vi med en bussrundtur till bl.a. Wilhelm Peterson-Bergers Sommarhagen ute på Frösön och Östersunds SK:s klubbstuga vid skidstadion. Utmärkt och kunnig guide var värdföreningens kassör Bengt Brügge.

Till kamratmåltiden var några av distriktets mest kända idrottslegender särskilt inbjudna. Skidåkarna från Åsarna kunde inte delta på grund av älgjakt men skridskoåkaren Sigge Ericsson, höjdhopparen Anton Bolinder, släggkastaren Birger Asplund och slalomstjärnan Vivi-Anne Wassdahl (en av ledamöterna i värdföreningens styrelse) deltog, och de berättade gamla idrottsminnen och svarade på frågor till långt fram på småtimmarna. En verkligt stor programpunkt, livligt uppskattad, vilket märktes på slutapplåden som aldrig ville ta slut.

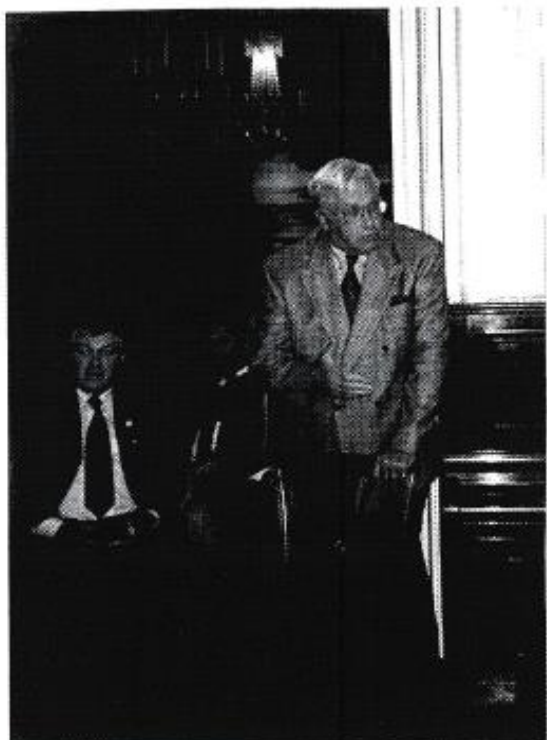
På söndagsförmiddagen fortsatte diskussionerna om olika samordningsformer mellan idrottshistoriska föreningar och idrottsmuseer i landet. Syftet är ju att främja det idrottshistoriska intresset i vårt land. Riksidrottsförbundet fyller 100 år 2003 och en samordnad utställningsverksamhet inför jubileet diskuterades livligt, först i grupper och senare in pleno. Karl Örsan från Riksidrottsmuseet fick i uppdrag att vara ordförande i en samordningsgrupp för en vandringsutställning med anledning av 100-årsjubileet. Alla DF och alla idrottshistoriska föreningar och sällskap förväntas göra en stor insats före och under jubileumsåret.

Välkomstkommittén på Jamtli; Birgit Larsson, Kerstin Bengtsson, Bengt Brügge och Vivi-Anne Wassdahl.

Håsjö-Dahlqvist,
skulptur vid ÖSK-stugan

Sigge Eriksson i berättartagen

Anton Bolinder,
höjdhopparlegenden

Arkivchef Catarina Lundström från Föreningsarkivet i Jämtlands län föreläste efter lunch om "Den lilla föreningen i Glesbygd", ett synnerligen uppskattat föredrag där hon berättade om dansbanans, tombolans och kaffets (med dopp) betydelse för den sociala gemenskapen på den lilla orten. Många igenkännande nickanden och leenden bland åhörarna bekräftade att så gick det till på 40- och 50-talen.

Som sista ämne bland alla intressanta föredrag bjöd journalist Olle Raid Andersson på "Samisk idrott förr och nu", där han belyste samiska lekar och idrotter, deras uppkomst och utbredning samt berättade om samiska utövare i vanliga sporter i ett historiskt perspektiv.

Som sista punkt på det omfattande och givande konferensprogrammet stod val av konferensort år 2002. Valet föll på Stockholm, vars representanter hälsade oss deltagare varmt välkomna.

Konferensen avslutades med en rungande applåd för värdföreningen och alla dess styrelseledamöter och funktionärer, som tog hand om oss deltagare på ett synnerligen förtjänstfullt sätt och som ordnat ett program som verkligen höll intresset vid liv ända till avslutningen.

Med oss till Uppsala och Uppland har vi många hälsningar från alla hörn av Sverige. Särskilt till vår ordförande Inga Löwdin, som inte kunde delta i Östersund på grund av flyttbestyr, rikskändis i idrotts-Sverige, inte bara inom skidor och orientering.

Tack Gunnar Hagelin och alla medhjälpare för två underbara dagar i Östersund!

Lena Lindkvist och Nils Wahlberg

"Minnena" gratulerar!

UIHF:s vice ordförande Nils Wahlberg har blivit riksmästare i precisionsorientering. Tävlingen gick i augusti i Bergby i Roslagen på en ny karta väster om den nya Trästabron. Arrangör var Häverödals SK, som har många orienterare som specialiserat sig på grenen.

Wahlberg var också med i segrande lag i grenen i den nordiska 3-nationskampen som avgjordes i september i Hurdal/Eidsvoll, Norge. I laget ingick också Tage Nilsson, OK Linné. Upplänningarna är pionjärer i den unga, orienteringsmässigt svåra grenen. De har dominerat prislister i sommarens tävlingar.

Den tidiga cykelsporten i Sverige före 1890.

Följande artikel är avsedd att ingå i det inledande kapitlet i en planerad monografi om cykelindustri och cykelsport.

Den första cykeltävlingen i vårt land ägde rum på Djurgården i Stockholm den 18 september 1869 och arrangerades av vagnmakaren Johan Östberg. Det var även Östberg som tillverkat de "velocipeder" av trä som de tävlande använde. Distansen för denna "täflingsåkning å velociped" var på bara 1.066 fot, d. v. s. c:a 350 m. Det första tävlingsmomentet var av det kuriösa slaget. Det gällde nämligen att färdas så långsamt som möjligt utan att "dervid komma med foten i mark". Av de 21 startande utgick 7. Segraren hade en använd tid av 10 min. 21 sek. Den andra avdelningen där det gällde "största möjliga snabbhet" hade samma segrare, Harald Richman, med tiden 1 min. 51 sek. Efter denna första improviserade tävling förekom visserligen undervisning i velocipedåkning och uthyrning av de klumpiga fordonen, men inga tävlingar förekom och efter ett par år tycks intresset för cykelåkning överhuvudtaget ha avstannat.

En samtida iakttagare och "velocipedentusiast" som Adolf Östberg, son till nämnde Östberg, har förklarat orsakerna till ointresset vara dels svårframkomligheten på de kullerstensbelagda gatorna, dels de otympliga velocipederna, som var för tunga att släpa ut på vägarna. Här kan man bara tillägga att det helt enkelt saknades de materiella förutsättningar, som redan fanns i "cykelländer" som Frankrike och England i form av fabrikanter/entreprenörer med nödvändiga specialverktyg och annan utrustning för att tillverka höghjulingar i stål som kunde användas i tävlingar.

Det är betecknande att även de velocipeder som Johan Östberg lät tillverka efter ett studiebesök i London 1876 var av trä. De var självfallet inte avsedda för tävling, lika lite som de "maskiner" entusiaster som professor Cederblom vid Tekniska Högskolan och Adolf Östberg lät inköpa samma år från Kristiania (nuvarande Oslo).

Det skulle dröja ända till 1882 innan höghjulingar av engelska märken började importeras. Det var en stockholmsfirma, Percy F. Luch o Co., vars reklamannonser för det engelska cykelmärket Howe infördes i Tidning för Idrott 1882 och 1883. Ytterligare en importör och försäljare tillkom i Stockholm 1883, nämligen John Sörman. Firmans reklamannonser för de engelska märkena Singer och Hillman blev ett stående inslag i Tidning för Idrott.

I landets första utställning av sportredskap var också "velocipedsporten" representerad. Utställningen, som tillkom på initiativ av idrottsgeneralen Viktor Balck, ägde rum i Norra Latins Gymnastiksal 15-20 april 1884 och var enligt Stockholms Dagblad "af särdeles intresse för vänner af idrott och ungdomens lekar". Den sålunda ökade tillgången på och exponeringen av "bicyclar" fick till följd ett nytt intresse för cykelåkning, och enligt Östberg företog ett tiotal unga män utflykter på de engelsk-tillverkade höghjulingarna sommaren 1884.

Fortfarande var det emellertid inte fråga om någon tävlingsverksamhet. Visserligen hade landets första cykelklubb bildats i Göteborg 1882, men det skulle dröja flera år, innan föreningen (Göteborgs Velocipedklubb) arrangerade någon tävling.

I Stockholm förverkligades planerna på en cykelklubb ett par år senare med prof. Cederblom som pådrivande kraft. Stockholms Velocipedförening (SVF) hade 31 medlemmar vid bildandet den 24 september 1884.

Som ett försök att stimulera intresset för cykelsport får man se Tidning för Idrotts initiativ att från och med 1885 införa notiser, till att börja med från utländsk cykelsport, under rubriken "Hjulspport". Tidningens läsare kunde här ta del av t.ex. följande: "bicyclerekord" på 1-100 engelska mil, "den oerhörda farten i utvecklingen i England" som bl.a. resulterat i att det redan 1880 fanns 130 cykelklubbar och att det fem år senare existerade 170 cykelfirmor och 85.000 "maskiner". Vidare att det under en vecka i juni 1885 utdelats 50.000 i prispengar i England och att även i Frankrike utvecklingen tagit "utomordentlig fart".

Tidningen uppmärksammade också cykelsportens frammarsch i Danmark och Norge. De två danska föreningarna DCU och DBU arrangerade sedan 1882 tävlingar i Tivoli, liksom långa distanstävlingar på landsväg. I Norge fanns också två stora föreningar, Kristiania Bicycleklubb (KBK) och Kristiania Velocipedklubb (KVK), vars bancykel-tävlingar på Slaebendebanan utanför huvudstaden kunde samla upp till 20.000 åskådare.

1886 års velociped, "ett underbart lätt och elegant instrument".

Detta hindrade dock inte de norska föreningarna att återkomma med en inbjudan även till tävlingarna sommaren 1886. I tävlingsprogrammen, som publicerades i Tff, var penningpriser utsatta, vilka varierade mellan 20 och 250 kr beroende på tävlingsklass och banlängd.

Men inte heller denna gång resulterade inbjudan från de norska cykelklubbarna i ett svenskt deltagande. I Tidning för Idrott beklagade man detta och oron över situationer en uttrycktes i följande: "Vi förlora hela hjulspporten i sigte" Tidningen citerade även

Det var också tack vare dessa två norska föreningar som Stockholmsföreningen kom i kontakt med en etablerad cykelsport. En inbjudan (den första från KVK och en senare från KBK) att delta i s.k. skandinaviska "kappridter" på de båda klubbarnas banor publicerades i Tidning för Idrott i maj månad 1885.

I en kommentar konstaterade signaturen V.B.G. "att de unga svenska "ryttarna" hade mycket att lära av den högtstående norska bancykelsporten och att det vore önskvärt med ett svenskt deltagande.

Trots att Velocipedföreningen inköpte en "kapplöpningsvelociped" från Coventry i England kom den inte till användning, eftersom den som åtagit sig att representera föreningen vid tävlingarna i Norge "svek i sista stund", detta enligt ett mötesreferat från SVF i Tidning för Idrott (Tff) i april 1886.

Dansk Cycle Tidende, där man beklagade det faktum att Sverige i olikhet med Danmark och Norge inte arrangerade några tävlingar.

Den uteblivna tävlingsverksamheten i Stockholm till trots måste ändå 1886 räknas som ett märkesår för svensk cykelsport. Den 20 september 1886 genomfördes nämligen i Göteborg den första "riktiga" cykeltävlingen i vårt land. Det var Göteborgs Velocipedklubb som arrangerade "en kappridt" på en oval grusbana i Slottsskogen. Sträckan som mätte 837 meter kördes i två avdelningar, den första i ett varv, den andra i två varv. Tiderna för segrarna var 2 min.2 sek., resp. 3 min. 48 sek.

Året därpå, 1887, arrangerades visserligen inga tävlingar, men däremot deltog för första gången svenska cyklister i en utlandstävling. Det var ånyo de båda norska cykelklubbarna som upprepat sin invitation, denna gång med lyckat resultat. Men det såg länge ut som om det inte heller denna gång skulle bli något svenskt deltagande. Den försökstävling som SVF:s ledning planerat inställdes, då man enligt uppgift inte kunnat finna någon tillräckligt slät och jämn vägbana utanför Stockholm och det verkade som om deltagandet i Kristiania-tävlingarna åter måste inhiberas. Den segslitna frågan fick emellertid en oväntad lösning genom ett personligt ingripande av Alf P. Röhme, "kapten" för Kristiania BK. Han reste till Stockholm och lyckades övertala Velocipedföreningens styrelse att utse två cyklister, vilka blev Lars From och Adolf Östberg, att representera Sverige i de kommande bancykeltävlingarna i Kristiania.

I tidningsreferaten från tävlingarna framgår att From och Östberg klarade sig ganska bra med tanke på att de bara kunnat träna ett par dagar på bana före tävlingarna. På den nya Bygdöbanan inför 10.000 betalande åskådare nådde From och Östberg en 4:e resp. en 5:e placering i sina tävlingsheat på 5.000 meter.

Från 1887 finns inga tävlingar noterade, däremot från 1888, som nog får betraktas som ännu ett märkesår för svensk cykelsport. Då anordnades nämligen för första gången cykeltävlingar på landsväg. Den första av tre landsvägstävlingar detta år svarade den nybildade Stockholms Bicycleklubb för. På landsvägen mellan Fittja och Södertälje hölls en "prisridt" på tre sträckor, 10.000 m, 5000 m samt 5.000 m för "äldre ryttare."

I Skåne företog Malmö Velocipedklubb, bildad 1886, "en prisåkning" den 27 augusti (i samband med en gemensam utflykt) där den första "löpningen" var på en mil och den andra på hela fyra mil mellan Lomma och Saxtorps gästgivargård. Tiderna för segrarna var 38 min. resp. 1 tim. 59 min. 19 sek. Stockholms Velocipedklubb höll sin tävling den 9 september på landsvägen mellan Rotebro och Märsta, en sträcka på 4 mil. Här vann Lars From på tiden 2 tim. 4 min. 20 sek.

Även följande år kördes tre cykeltävlingar på landsväg. Stockholms Bicycleklubbs "landsvägsridt" den 24 augusti på vägen mellan Trosa och Södertälje var uppdelad i tre avdelningar, en på 10.000 m. och två på 5.000 m. I denna sista tävling noterades t.o.m. ett "record" (10 min. 20 sek.)

Stockholms Velocipedförening introducerade i sin tävling på Ekerövägen ett par veckor senare för första gången en avdelning för s.k. säkerhetsmaskiner. Segraren i den tävlingen hade nära tre minuter sämre tid än segraren som tävlade på en höghjuling i det första heatet, vilket tyder på att man ännu var ovan vid den nya "säkerhetsmaskinen".

Lunds Bicycleklubb (bildad 1887) arrangerade den 27 juni två "recordprisridter" på inte mindre än sex resp. sexton mil, den första mellan Lund och Landskrona, den andra Lund-Kristianstad fram och åter. "Rekordvillkoren", som var 3.30 resp. 12 timmar för de båda sträckorna, lyckades C. F. Montelin klara med god marginal.

För de ännu så länge fåtaliga velocipedklubbarna var dock inte landsvägstävlingarna den ideala tävlingsformen. Stockholms Velocipedförbund med understöd av Tidning för Idrott var ivriga förespråkare av en anläggning för bancykling i Stockholm. Att det inte bara var beroende av influenser från den framgångsrika bancyklingen i Norge och Danmark (Ordrupbanan utanför Köpenhamn invigdes 1887 med totalisator, restaurang m.fl. faciliteter), framgår av flera inlägg i Tfl. Som motivering för att banfrågan snarast löstes hette det att "en fullt rationel träning för hastighetsridt på landsväg är hardt när oförenlig med förhållandena i hufvudstadens grannskap" och "med tanke på andra trafikanters lugn och säkerhet" var bancykling att föredra framför landsvägstävlingar.

Att det skulle dröja till 1895 innan en cementbana anlades i Stockholm och att cykeltävlingar på landsväg blev den helt dominerande tävlingsformen under 1900-talet är, som det brukar heta, en annan historia.

Källor

Aftonbladet

Balck, V. Illustrerad idrottsbok. Handledning i olika grenar af idrott och lekar. Del 3. Stockholm 1888.

Ekström, G. Svenskarna och deras Velocipeder. Sundsvall 1984.

Dagens Nyheter

Hjulspport. (Tidning för Idrott)

Skånska Aftonbladet

Stockholms Dagblad

Tidning för Idrott

Östberg, A./Améen, L. Hjulspport med turistspport. Stockholm 1889.

Rolf Pålbrant

Sveriges Skogsflickor grundas 1945

Det var en vacker sommardag 1945 på Grännaberget som 15 skogsflickor från nio distrikt träffades och beslöt att bilda en sammanhållande takorganisation för landets skogsflicksklubbar. Närvarande distrikt var Göteborg, Hälsingland, Närke, Skåne, Småland, Stockholm, Sörmland, Uppland och Östergötland. Jag var där som representant för Uppland och i någon mån Svenska Orienteringsförbundet(SOFT).

Skånes talhuldra Britt Welwert hade tagit initiativet och hon blev också den första talmannen (senare omdöpt till talhuldran) med Birgit Björkman, Stockholm, som riksskrivare.

Organisationen fick namnet Sveriges Skogsflickor och den skulle ledas av ett råd på fem personer. De olika distriktens klubbar skulle ha gemensamma stadgar och gemensamt märke.

Varför skogsflickor? SOFT hade ju faktiskt redan från förbundets bildande 1938 en rådgivande damkommitté som arbetade för jämställdhet med männen och med orienteringens allmänna utveckling.

6 av 15

Kommittén utkämpade många duster med konservativa förbundsgubbar som ansåg oss "inte värdiga" de förbättringar vi föreslog.

Sedan Sveriges Skogsflickor bildats fördes den s.k. kvinnokampen på två fronter, dels den vanliga vägen genom klubbar, distrikten och SOFT:s damkommitté i form av motioner om olika reformer.

Skogsflickorna hade en annan infallsvinkel men arbetade mot samma mål. De ställde upp med praktiska åtgärder som kompletterade förbundets och låg alltid ett steg före för att bevisa att "kvinnor kan". Man fyllde ut det magra tävlingsprogrammet för damerna med landskapsmatcher och propagandatävlingar och delade ut utmärkelser, stipendier och uppmuntringspriser.

Inga Löwdin och Britt Welwert

Den största insatsen enligt min mening, är arbetet för det internationella utbytet genom att ordna stora internationella tävlingar och att representera med deltagare i tävlingar i grannländerna. Inofficiella landskamper fick vi inte ordna men väl "internationella damlagtävlingar".

Den första gick i Dalarna 1946, den sista i Sörmland 1960. Uppland svarade för en sån tävling i Länna 1956.

Som ordförande i SOFT:s DK och adjungerad i SOFT:s VU 1945-56 hade jag också ett fint samarbete med Britt Welwert i hennes egenskap av rikstalhuldra.

Vi tyckte att vi på våra olika vägar nådde de flesta av landets kvinnliga orienterare, som då var cirka 3000, Britt genom skogsflicksklubbarna och jag genom distriktens Damkonsulenter. Vi kämpade gemensamt för fler och bättre damtävlingar, åldersklasser, JSM, SM-budkavle och internationellt utbyte.

Nu kanske läsaren tror att skogsflickorna endast ägnar sig åt att klaga och bråka med motsträviga karlar, men det är fel. "Kampen" har förts på ett vänskapligt plan och damerna har haft stöd också av många manliga ledare. Redan från början hade de lokala skogsflicksklubbarna också en annan funktion, som har blivit allt viktigare med tiden - nämligen att odla det goda kamratskapet över klubbgränserna. Man har också behållit landskapsmatcherna, utdelningen av utmärkelser och en del av ordenskaraktären från pionjärtiden, med hemliga riter med skämtsamma inslag vid intagning i klubben.

Inga Löwdin

Länna 1956 – ett orienterarminne

När Sveriges skogsflickor i våras träffades på Allting i Norrtälje, gick mina tankar tillbaka till ett annat stort skogsflicksarrangemang i Roslagen, där Upplands skogsflickor var i högsta grad inblandade. Det var den internationella damtävlingen i Länna 1956.

Nu har snart 45 år förflutit sedan denna historiska tävling och det kanske kan vara av intresse att göra en jämförelse mellan då och nu inom kvinnornas orientering. Den här tävlingen säger så mycket om tidsandan, om damorienteringens ställning, om dåtidens kartproblem och slutligen om skogsflickornas insatser för orienteringens utveckling.

Systrarna Ulla och Sonja Lindqvist

Här debuterade Ulla Lindkvist, en av de genom tiderna främsta kvinnliga orienterarna, genom att vinna det i arrangemanget inbakade Junior-RM-et. Vår egen Karin Karlsson, då tävlande för Norrtälje blev 5:a och nästa år blev hon den första svenska juniormästarinnan. Här gjorde Sveriges Skogsflickors grundare Britt Welwert sin sista stora insats som tävlingsarrangör före sin alltför tidiga bortgång. Själv var jag tävlingens banläggare.

Trots att SOFT på många sätt var framsynt när det gällde damorienteringen, så hade ändå de kvinnliga orienterarna vissa svårigheter att bli likaberättigade med de manliga.

Vi fick alltid våra SM, JSM, landskamper, ja t.o.m. våra DM, några år efter de manliga. Det krävdes att vi skulle bli flera och skickligare. Det fanns alltid rader av skäl att låta oss vänta ett eller annat år. Bland elitflickorna jäste det många gånger över det manliga förmynderiet, men de höll för det mesta god min och tog egna initiativ.

Ett sätt att påskynda utvecklingen var just att ordna stora internationella tävlingar, att samarbeta med grannländerna och att utveckla oss själva på olika områden. Våra tävlingar godkändes av SOFT och betraktades som försökstävlingar exempelvis för landskamper. Den första var i Falun 1946, sedan följde bl.a. budkavle i Katrineholm 1947 och JRM i Länna 1956, den senare i anslutning till den internationella tävlingen som omfattade flera klasser.

Vi fick en tävlingsdag tilldelad av SOFT, men på grund av jakt hade vi stora svårigheter att finna lämplig mark för tävlingen. När vi hade funnit ett fint parti norr om landsvägen och gjort stora förberedelser där, så drabbades vi, mindre än en månad före tävlingen, av ändrad licensjakt, som tvingade oss att flytta till ett område söder om vägen. Tiden var knapp men tävlingen måste ju gå.

De uppländska skogsflickorna hade emellertid stort stöd i arrangemangen av Länna IF, som hjälpte oss på många sätt. Särskilt minns jag klubbens ordförande Erik Johansson

som gav oss goda råd och även ordnade flera funktionärer. Rolf Ohlström i IF Thor hörde också till de hjälpsamma.

Emmy Gauffin, min medhjälpare vid banläggningen, och jag levde mer eller mindre eremitliv ute i Länna-skogarna den tid vi hade på oss för att lösa de nya problem som uppstått. Vi stegade och mätte, vi prövade och förkastade olika kontrollpunkter – det hela var en kamp med tiden och med en ovanligt knölig gammal backstreckskarta. Det var en konceptkarta i 1:50 000 av år 1936. På den måste man noga kolla tillförlitligheten, innan man bestämde sig för olika punkter. Vilken skillnad mot nutidens banläggning!

Klass DA, 7,5 km 1. Anna-Greta Mossbäck

Banorna blev färdiga i tid och hade provsprungits av uppländska elitflickor, när drygt 200 tävlingssugna nordiska skogsflickor drog in i den gamla herrgården. Efter en god middag sov man gott på madrassläger på golvet. Britt Welwert, florist till yrket, spred glans och trivsel över tävlingen med sin charm och sin skicklighet att ordna det festligt med marschaller, levande ljus, konstfärdiga blomsterarrangemang i höstens färger, musik och högtidstal i romantisk stil.

Detta kom alla huldorers hjärtan att klappa häftigare för orienteringssporten och det kvinnliga kamratskapet.

Själv hör jag till den nyktrare typen, som grejade med tekniska frågor, underhandlade med markägare och jägare, spårade med ganska stort besvär upp madrasser att hyra, ordnade transporter till tre olika starter

(på den tiden behövde man inte gå flera km till startpunkten), satte ut kontrollanter (man hade levande såna på den tiden) och såg till att press och gäster försågs med upplysningar, resultat och bjöds på förfriskningar. Britt och jag kompletterade verkligen varandra och det mesta flöt fint, fast lite skraja var vi ju att något inte skulle klaffa.

Glädjande nog rönt tävlingen stor uppmärksamhet både från SOFT:s och pressens sida. OL-sportens flaggskepp Ernst Killander (Kille) delade ut priserna.

Vid en tillbakablick på Länna-tävlingen slås man av hur tiden har förändrat orienteringen – allt är nu mera professionellt och rationellt nu – kartorna, den elektroniska stämplingen på kontrollerna, resultatlistor på Internet etc. För att inte tala om att prisutdelningarna nu i många fall är bortrationaliserade på nationella tävlingar. Priset – oftast presentkort – kommer med posten!

Anna-Greta Mossbäck till höger

Men något finns ändå kvar av den gamla familjära stämningen mellan orienterare över ålders- och klubbgränser. Flera av deltagarna 1956 deltog också i årets Allting i Norrtälje, bland dem segrarinnan från 1956 Anna-Greta Mossbäck och femman i JRM Karin Karlsson (nu Pettersson) som funktionär på Alltinget.

Segrare i huvudklasserna:

Klass DA, 7,5 km	1. Anna-Greta Mossbäck, Lindesberg 1.19.07
DB, 5,5 km	1. Pirkko Tusberg, Finland 1.07.05
Oldgirls 5,7 km	1. Ingrid Bergendorff, Goterna 1.14.43
DJ 5,5 km	1. Ulla Lindkvist, OK Tjärnen 1.03.36□

På tinget fick vi veta att en film, tillhörande Sveriges Skogsflickor, och som varit på avvägar under många år, nu kommit till rätta och överlämnats till UIHF. Filmen berättar om Sveriges Skogsflickors internationella tävling i Länna 1956.

Segrarinna i huvudklassen var Anna-Greta Mossbäck, som också var med på årets Allting. I det samtidigt anordnade Junior-RM-et vann då debuterande Ulla Lindkvist. Prisutdelare var den legendariske Ernst Killander.

Vi planerar nu att framställa en videokopia av filmen.

Inga

Vi gratulerar EAI

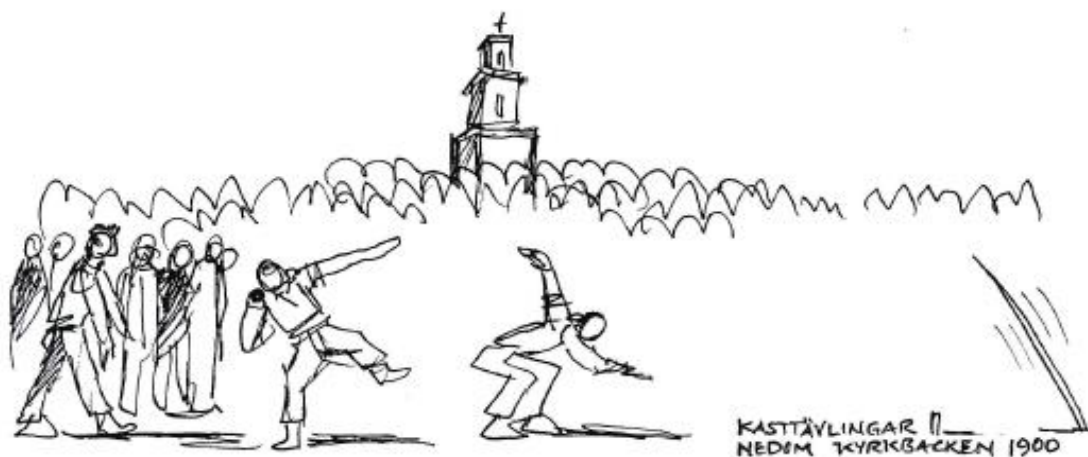
EAI – 100 år

De första 20 åren

Den 3 oktober år 1900 bildades Enköpings Allmänna Idrottsförening, egentligen Enköpings Idrottsklubb under 1900 och 1901, men namnet ändrades under 1902 till Enköpings Allmänna Idrottsförening.

Föreningen fyller alltså i höst 100 år och är Enköpingstraktens äldsta idrottsförening. ESK bildades 1914 som specialförening för fotboll och kan betraktas som en utbrytning ur EAI, som hade flera idrotter på sitt program.

Att i detalj redogöra för hur EAI överlevt och lyckats bli 100 år räcker varken tid, ork eller utrymme till för. Det får bli ett skummande på ytan...

Verksamheten den första vintern bestod av gymnastik två kvällar i veckan samt på söndagsförmiddagarna, då även fäktning förekom. Det måste väl ha varit 08.00-10.00, för kyrkan hade stark makt och under högmässan som började kl. 10.00 fick väl ingen sådan verksamhet förekomma. För övrigt låg gymnastiksalen "ett dåligt spjutkast med bästa hand" från kyrkan...

Första platsen för sommaridrotter var Skolparken nedanför kyrkan och där blev det mest kula, spjut-, diskus- och varpakastning samt fotboll! Då blev det snabbare mera ordning på skid- och cykeltävlingar för där behövdes det ju inte någon idrottsplats.

Redan den 10 mars 1901 arrangerades den första klubbtävlingen i skidåkning. Start vid Tändsticksfabriken, numera öde fabrikslokal mitt för infarten till Enavallen, ut till Svinnegarns skola och åter. Tio grabbar kom till start, segrade gjorde "Herr Valfrid Andersson, tid 1,33,00 timme". I pris erhöll han en silverbägare. Banlängd c:a 12 km.

På sommaren 1901, närmare bestämt den 7 juli, anordnades den första klubbtävlingen på cykel, Enköping-Ekolsund. Distansen var enligt uppgift "sju fjärdingsväg" (c:a 18,7 km), i så fall en misstänkt bra segertid för "Bokhållare B. Hellström", 29 min. 30 sekunder. Bägge dessa tävlingar refererades som sig bör av Enköpings Posten, som om skidtävlingen nämner att tre deltagare p.g.a. missöden med skidorna måste utgå ur tävlingen "ehuru de voro ganska nära målet". Cykelreferatet har en notis om att "Velocipedreparatören Sellin, som ansågs för styf att delta i tävling, erhöll ett extrapris för sin bragd att tillryggalägga vägen på 26 min. 50 sekunder". Enköpings första (och sista?) cykelproffs...

Den första stora skidtävlingen, också intern, var loppet på landsväg Västerås-Enköping år 1902. Segraren Vicke Andersson (Andrén), blott 15 år gammal, använde 3.30.00 på den drygt 3 mil långa sträckan. Vicke höll sig sedan i toppen på EAI:s skidåkning i 25 år, och inte bara i skidor, som vi får tillfälle att återkomma till...

I dag tycker vi väl att det var konstigt att man tävlade på dubbelt så lång distans på skidor som på cykel.

Att tävla i friidrott – eller allmän idrott som det hette in på 30-talet – var inte lätt. Någon lämplig plats fanns inte, men 1905 lossnade det. "Föreningen förhörde av staden ett par tegar vid Bombarsund, i dag parkeringsplats för Enavallen och Nämndhuset. Här skulle en fotbollsplan fixas till. "Men tegarna var tovigga och låglänta, och i befintligt skick oanvändbara till idrottsplats". En viktig detalj: Föreningen skaffade sig en liten välbehövlig inkomst genom att varje år försälja slättern "å densamma" för dubbla arrendesumman. EAI har alltid varit känt för god ekonomi, har alltid haft små utgifter! Grunden kanske lades dessa första år. Första verksamhetsåret, 1901, var inkomsterna 151:30 och utgifterna 110:20 kr. för att år 1902 ha ökat till 421:61 respektive 323:68.

Hur som helst, lite fyllning kom på plats, och planen jämnades till. Inbjudningstävlingar i allmän idrott anordnades 1906 med deltagare från Västerås SK, IFK Sala, Heby IF samt idrottsföreningarna Magne och Union från Stockholm.

DET FÖRSTA SVENSKA REKORDET

Vid jubileumstävlingen 1910, (10 år), den 18/9, satte Einar Nilsson, Djurgårdens IF!, nytt svenskt rekord i diskuskastning "med bästa hand", resultat 40,68 meter. Det var inte vem som helst som blev av med rekordet, det var OS-guldmedaljören i spjut, Erik Lemming, IS Lyckans Soldater vars 39,88 från den 17/10 1908 försvann! Under åren 1912-1913 byggdes så den efterlängtrade idrottsplatsen med kolstybsbanor. Det blev början till en fin friidrottsperiod. Redan första året som Upplands DM arrangerades, 1912, erövrades ett DM-tecken.

Det var förstas Vicke Andrén (se raderna om den 15-årige skidåkaren), som blev den historiske genom att svinga sig över 3,12 meter i stavhopp. Inte nog med detta, Vicke blev 1912 3:a i SM i femkamp och 4:a vid SM i tiokamp! Föga kunde Vicke ana, att han t.o.m. säsongen 1999 skulle stå i spetsen för 380 senior-DM, individuellt, utom- och inomhus, som EAI:s friidrottare nu har erövat.

Ja, Vicke var otroligt bra och har inte fått många efterföljare inom EAI vad gäller att placera sig bland de sex bästa individuellt vid senior-SM. Under de nästan 90 år som gått sedan 1912, har bara 33 EAI-noteringar med den statusen noterats.

DET ANDRA SVENSKA REKORDET

Det tycktes vara bra luft för diskuskastning i Enköping. Svenska rekordet nummer två kom ganska kvickt då Oskar Zallhagen, Kronobergs IK (så där ja, en riktig friidrottsklubb) redan den 24/9 1916 kastade hela 45,77 meter, alltså hela fem meter längre än rekordet från 1910.

DET TREDJE OCH SENASTE SVENSKA REKORDET PÅ ENAVALLEN

Diskus! Anton Karlsson "Vittinger", IF Thor, 49,82 år 1934. Men... Harald Andersson kastade hela 50,29 i Falun tre timmar senare!

BRED VERKSAMHET

Pionjärerna var inga enkelspåriga specialister. Inom EAI fanns en mycket duktig skridsko seglare, Helmer Ström, som vann Upplands DM 1913. Mera udda grenar: Cykel, namn som Eskil Hoffsten och Alex Ekström återfanns många gånger bland de bättre i bl.a. Mälaren runt. Ekström flyttade sedan till Uppsala, där han på sidan om även tävlade med framgång på skridsko.

På tal om bred verksamhet. EAI var först i Enköping med fotboll.

Redan 1902 spelades fotboll i Skolparken, men mera fart blev det 1911, och så blev det start i DM 1912. Vi vann inte...

1917 beslöts att inte starta i Östsvenska serien. En specialförening för fotboll hade bildats 1914, Enköpings Sportklubb, (ESK). Tur var väl det, Enköping hade nog inte haft något lag i landets näst högsta serie år 2000, "Super-ettan", om EAI fortsatt med fotbollen.

Men... ESK hade 1914 och framåt ingen fotbollsplan. Idrottsplatsen hade EAI byggt för en kostnad av 5.049:06.

Fr.o.m. 1918 fick ESK hyra planen för 5:-/match och vid träningen varje torsdag betalade ESK 1:-. Dock fick man inte vid något tillfälle använda EAI:s paviljong för ombyte! Det var bara för ESK:arna att cykla hem och tvätta sig om halsen i den egna kommoden...

VILKA FRIIDROTTSTALANGER

Vi avslutar inledningen av denna historik med att nämna ett namn: Oscar André. Oscar född 1894, yngre bror till Vicke, nådde 1918 hela 13,80 meter i tresteg. Hur bra var det vid den tiden? Vi får en uppfattning om detta, när vi tittar på SM-resultaten från denna tid. 1917 vann Folke Jansson, Jönköpings AIK SM på 14,25 och 1918 vann S. Runström, IF Göta, med resultatet 14,10 meter. Oscars 13,80 var då Upplands näst bästa resultat genom tiderna, distriktsrekordet löd på 13,98 från 1914. Inom EAI stod sig resultatet som klubbrekord till 1984, i 66 år! Jag har ofta funderat över traditionens makt. Är det en tillfällighet att just tresteg är EAI:s bästa gren genom tiderna vid DM? Vi har vunnit hela 24 titlar genom åren och just nu innehar en EAI:are Upplandsrekordet med 15,61 från år 1996.

Efter denna redogörelse för de tjugo första åren av EAI:s historia kommer jag i kommande nummer av "Minnena" att mera ytligt berätta om namn och händelser de senaste 80 åren.

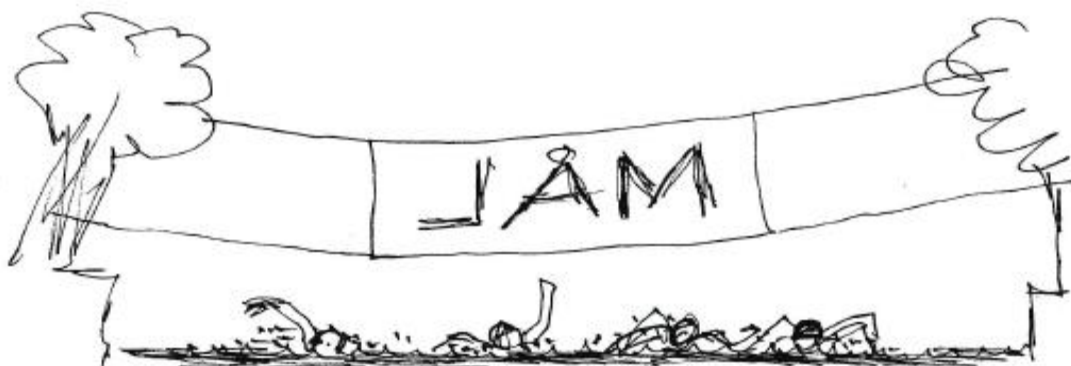
Kurt Pettersson

Från läktarplats

En gång varje sommar samlades stora skaror av åskådare vid Fyrisåns stränder – det var ju Strömsimning på gång! En högst populär begivenhet, som IK Sirius simsektion hade all heder av. Troligen influerade av den framgångsrika Strömsimningen i huvudstaden – där för övrigt Siriussimmarna vid ett tillfälle segrade i B-klassen – slog man till. Det skulle bli en Strömsimning i Uppsala också!

Som medarrangör lyckades IK Sirius liera sig med Upsala Nya Tidning, vilket naturligtvis betydde en hel del för spridandet av kunskap om arrangemanget till allmänheten, inte bara i Uppsala utan också på andra orter i Mälardalen. En bieffekt av detta blev faktiskt att man senare på en del håll kunde arrangera liknande "simlagkapper".

Första sträckans män startade, stående i vattnet, vid Abborrgrundet en bit norr om spången vid Fyrishov och simmade till den södra pontonen i det dåvarande Fyrisbadet, en sträcka som uppmätts till 525 m. Härifrån mätte andra sträckan fram till "Invaliden", ett område inom det nuvarande Karl-Johansgårdarna, 265 m. Tredje sträckans män hade att simma 325 m till en kvarvarande brygga, där det Gamla kallbadhuset hade funnits, nära den plats där i dag Luthagsbron korsar Fyrisån. Cirka 440 m längre söderut låg nästa växling i höjd med en av Svartbäcksgatans hantverks-gårdar. Slutsträckan mätte 275 m fram till målet vid Saluhallen.

Någon dag innan Strömsimningen var det inte ovanligt att de mest ambitiösa bland simmarna förlade sina avspända träningspass på sina respektive sträckor. Man behövde så att säga "memorera banan". Fyrisån hade ju sina vindlingar, det gällde att skära av de värsta kurvorna och få så kort simsträcka som möjligt. Metrar och sekunder fanns att vinna!

Det gällde ju också att disponera sina krafter på rätt sätt, annars kunde det sluta illa. Inte sällan hände det att misstag begicks härvidlag till men både för den enskilde simmaren och hans lag. Värst drabbades nog US-simmaren Olle Ohlsson vid 1933 års Strömsimning. Startmannen John Eriksson hade givit Olle en betryggande ledning, en ledning som Olle kände en skyldighet att väl förvalta. I sin vackra och vägvinnande stil drog han från början på för fullt av vilket följde att han ganska snart ordentligt "simmade in i väggen". En bra bit på sluttampen tog han sig fram medelst ett långsamt bröstsim. Denna feldisponering kostade Olle dåligt samvete och laget en placering.

Bland alla de simmare som deltog i Strömsimningen genom de år den pågick, fanns det en del som befann sig på svensk elitnivå eller närmast därunder. Arrangörsklubbens Sven Asp, till exempel, blev tre gånger svensk mästare på 5.000 m, ett mästerskap som också tillkom hans klubbkamrat Gunnar Lindberg. Från US-håll lade man märke till främst Torsten Jansson, som blev "Stor Grabb" genom fem svenska mästerskap och några landskampsuppsdrag. Hans Tjernberg representerade också Sverige vid ett par tillfällen – i flera år befann han sig på svensk elitnivå, allt på de längre distanserna. Långdistanssimmare i dess verkliga mening var den tredje US-aren Staffan Hasselberg, som senare krossade Engelska Kanalen. Som "Strömsimmare" må inte förglömmas SKK-aren Göran "Rotborsten" Larsson, den glade gamängen, bronsmedaljören på 100 m frisim vid OS i Helsingfors 1952.

Det var inte bara de tävlande som var aktiva vid de här tillfällena. Från den första Strömsimningen och flera år framåt var delar av publiken, särskilt då de yngre, verkligen på alerten. Många följde tävlingen så gott det gick, springande eller cykelberidna där terrängen det medgav. En fysisk prestation svarade den yngling för som påstods ha varit åsyna vittne av Strömsimningen från Abborrgrundet till Saluhallen, en uppmätt sträcka av 1.830 m.

Så här i backspeglarna kan man undra över hur det den tid det begav sig var möjligt att få tillstånd att arrangera simtävlingar i Fyrisån. Visste man inte att det fanns bakterier som i varje fall i dag betraktas som hälsovådliga?

Slutet blev dock i sinom tid till det bättre. Fyrisåns vatten bedömdes som hälsovådligt, och allt badande blev från och med år 1954 förbjudet i stadens centrala delar. Men visst saknade man den trevliga och publikvänliga Strömsimningen, ett litet utropstecken i vårt Sommar-Uppsala. Det följande året gjorde man i Centralbadet ett försök att föra in Strömsimningen, detta under oförändrat namn. Det misslyckades på de flesta punkterna!

Arne P.

UIHF:s styrelse m.m. 2000

Ordförande	Inga Löwdin, Tegnérgatan 36 C, 752 27 Uppsala 018-537874
Vice ordförande	Nils Wahlberg, Kamomillgatan 7, 754 47 Uppsala 018-258932 e-post nils.wahlberg@ebox.tninet.se
Sekreterare	Jan Andersson, Wallhof, 740 22 Bålinge 018-358167 e-post wallhofs@wineasy.se
Kassör	Hilding Gullström, Johannesbäcksgatan 36 A, 754 33 Uppsala 018-255104
Klubbmästare/ arkivarie	Hans-Magnus Gauffin, Tiundagatan 53, 752 31 Uppsala 018-543662
Övriga ledamöter	Elsie Ekedahl, Gärdesgatan 2, 193 32 Sigtuna 08-59250583 Rolf Pålbrant, Hösträngsvägen 13, 756 47 Uppsala 018-302573
Adjungerad Norduppland	Birger Lindell, Yvre, Pl 9087, 815 00 Tierp 0293-50038
Adjungerad Roslagen	Göte Persson, Vigelsjövägen 23 B, 761 51 Norrtälje 0176-12140
Adjungerad Västuppland	Rune Jansson, By, 740 47 Harbo 0292-31087
Revisor	Lars-Erik Larsson, Ulvåsa, 740 10 Almunge 0174-260 38
Revisorsersättare	Sune Johansson, Svampvägen 3A, 756 45 Uppsala 018-301337
Valberedning	Ordf. Kerstin Nygren, 018-140863, Hjalmar Brantingsgatan 12, 753 27 Uppsala Ragnar Andersson, 018-370343 och Bernt Karlsson, 018-425653

År 2000 är medlemsavgiften 100 kr för privatpersoner, 125 kr för familjer och 150 kr för organisationer. Avgiften sätts in på föreningens postgiro 81 82 34 - 7 eller betalas vid en föreningssammankomst.

Besök Riksidrottsmuseet på Internet med mycket idrottshistoriskt

<http://www.svenskidrott.se/riksidrottsmuseet/>

och UIHF:s hemsida:

<http://www.svenskidrott.se/riksidrottsmuseet/historik/UIHF.htm>

UIHF:s försommarutflykt 2000

Årets utflykt gick till Östervåla tisdagen den 6 juni, Svenska flaggans dag, då en liten tapper skara samlades vid Gästis där dagen inleddes med kaffe och samtal, varefter Hembygdsgården och Möbelmuseet besöktes med utmärkt guidning.

Då dagen bjöd på strålände vackert väder, berättade Sture Jönsson utanför hembygdsgården om idrotten i Västuppland – och en del annat också – och nämnde särskilt idrottsmän som placerat sig i nationell konkurrens.

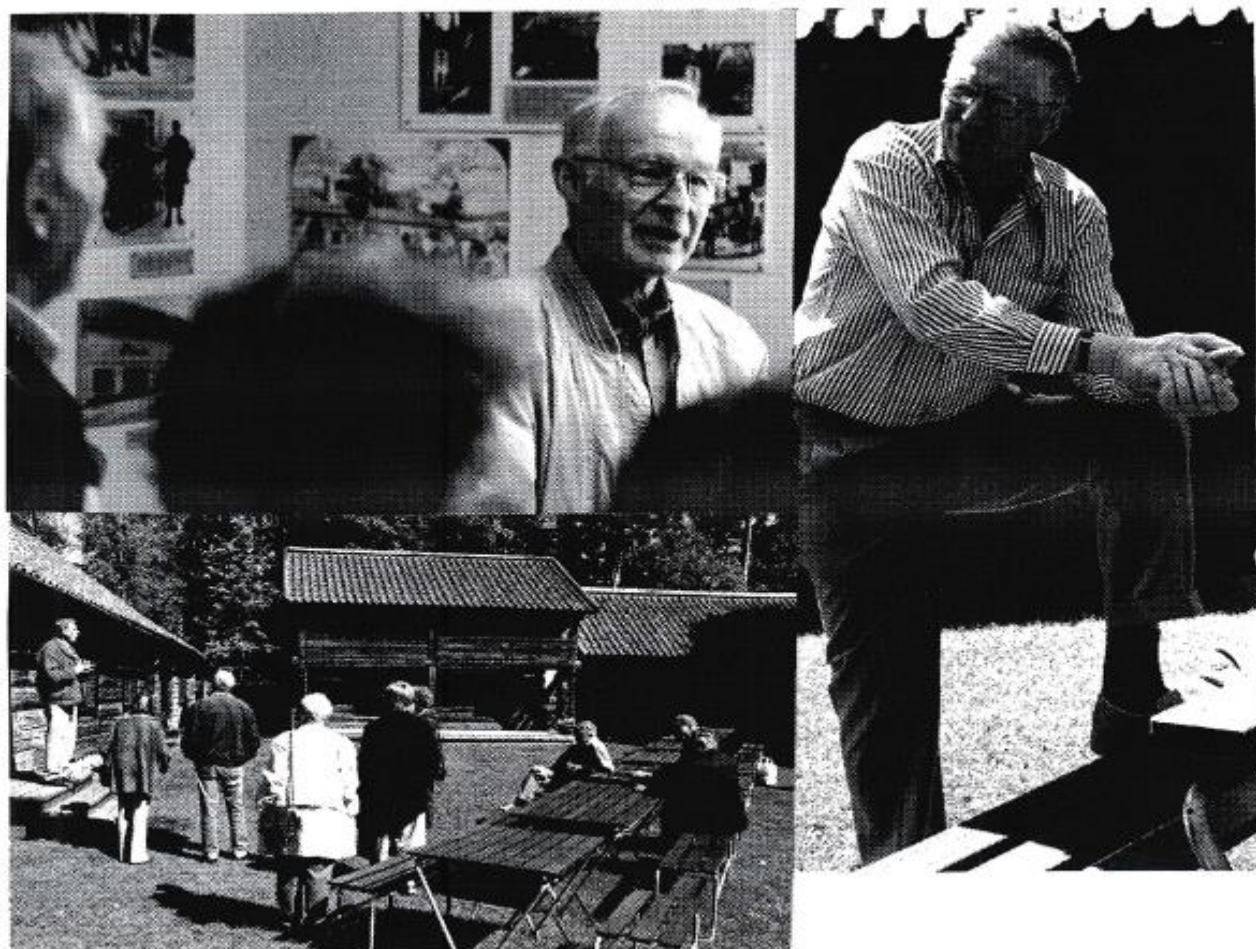
Brottningen är och har länge varit en stor gren i Heby och Östervåla. I Östervåla har man nu också duktiga kvinnliga brottare. I orientering har Järlåsa haft SM-vinnaren Herbert Andersson. Estländaren Sixten Sild som hör till orienteringens världselit har under flera år tävlat för Triangeln i Tärnsjö.

I Västuppland bedrivs också bl.a. fotboll, ishockey, bandy och bordtennis, gång och fri idrott. Idrotterna har olika distriktstillhörighet och några önskar få byta distrikt till Uppland.

Efter Stures berättande var det så dags för lunch på Gästis i Östervåla varefter en guidad visning av Aspnäs gårdskyrka vid Tännaren följde.

Därefter avslutades utflykten och det var dags för hemresa.

Jan Andersson

Möbelmuseet, Hembygdsgården och Sture Jönsson

Det här e-postmeddelandet kom till mig den 7 september. Jag svarade och tipsade Paul att kontakta bl.a. Göte, Bob och Norrtälje stadsarkiv.

Jan!

Jag heter Paul Sjöblom, är doktorand, och arbetar med ett RF-finansierat projekt på Stockholms universitet under arbetstiteln "Kommuner och idrott i Sverige under 1900-talet". Jag befinner mig än så länge i början av avhandlingsarbetet, dvs. studerar möjliga infallsvinklar och problem, men mitt mål är att genomföra en djupstudie av idrotten och dess förhållande till politik/samhällsutveckling i Norrtälje kommun (vars föreningar av vad jag kan förstå i distriktshänseende tillhör Upplands Idrottsförbund). Min tanke är att Upplands Idrottshistoriska Förening kanske har några tips/kunskaper/uppdrag kring idrotten i Norrtälje (eller om förhållandet kommuner-idrott mer generell) som ni är intresserade att dela med er av. Hör gärna av dig om intresse finns...

Med vänlig hälsning
Paul.

Paul Sjöblom
Historiska institutionen
Stockholms Universitet
106 91 Stockholm
tel: 08-162967 Mobil: 070-7562689

Den som har uppgifter som kan vara till hjälp för Paul kan kontakta honom direkt. Hans e-postadress är paul.sjoblom@historia.su.se

/Jan

Innehåll i detta medlemsblad

Bille Bild svarar för originalillustrationerna

1. Inför hösten 2000
3. Rapport från idrottshistorisk konferens i Östersund (Nils Wahlberg)
7. Den tidiga cykelsporten i Sverige (Rolf Pålbrant)
11. Sveriges Skogsflickor grundas 1945 (Inga Löwdin)
13. Länna 1956 – ett orienterarminne (Inga Löwdin)
16. EAI – 100 år (Kurt Pettersson)
19. Från läktarplats; Strömsimning i Fyrisån (Arne P.)
21. UIHF:s styrelse 2000 m.m.
22. UIHF:s försommarutflykt 2000 (Jan Andersson)
23. Förfrågan från Paul Sjöblom, Stockholms Universitet
Innehållsförteckning
24. Inbjudan till idrottscafé; tema SM i friidrott 2000

& SISU Uppland
Idrottsutbildarna

Torsdagen den 26 oktober kl. 19
arrangerar UIHF i samarbete med Upsala IF
ett idrottscafé
"SM i Friidrott 2000"
på Upplands Idrottsförbund

Hans-Göran Lenke och andra ansvariga berättar

Välkommen!

Ta gärna med Dina vänner.

Ingen föranmälan.

IDROTTHISTORISKT på **STUDENTERNAS IP** 19/8-00
Ljusglimtar från den andra SM-dagen där de kvinnliga stjärnorna lyfte klarast.

KAJSA BERGQVIST

201 m, svenskt rekord

MALIN ERICSSON

Enköpings första SM-guld

ANDREA GEURTSSEN, UIF

Vinner på sin hemmabana

CAMILLA JOHANSSON

14,14 m. svenskt rekord

*ENDÅ MANLIGA DOMINANSEN
VAR I 'STORA ORBBARNAS'
PARAD MED BL.A. *STICKAN*
OLLE BEKELL OCH PETERSSON

BilleBild ritar och applåderar.

